

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2023

«ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ»

Μνηοδώρας, Μητροδώρας, Νυμφοδώρας των μαρτύρων. Ανάμνησις θαύματος της Υπεραγίας Θεοτόκου εν Ορχομενώ Βοιωτίας.

έτος 16^ο Τεύχος 717

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Β' Κορ. 1,21-2,4) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

« Ει γαρ εγώ λυτώ υμάς, τις εστίν ο ευφραίνων με, ει μη ο λυπούμενος εξ εμού;» (Β' Κορ. 2-2)

Για όλα τα ζητήματα της ζωής του και ιδιαίτερα για το μεγαλύτερο όλων, το ζήτημα της ψυχικής του σωτηρίας, τίποτε το αξιόλογο δεν μπορεί μόνος του να πε-

τύχει ο άνθρωπος, παρά με τη βοήθεια του Θεού. Ειδικά για τη σωτηρία της ψυχής χρειάζεται ο θείος φωτισμός, η θεία Χάρη και δύναμη. Τότε μόνο μπορεί ο άνθρωπος να ελκυσθεί στην πίστη, να δείξει μετάνοια και να προχωρήσει στη ζωή της αγιότητας, για την οποία είναι προορισμένος. Αυτό ακριβώς θέλει να χαράξει στις ψυχές μας με όσα μάς λέγει σήμερα στο Αποστολικό του ανάγνωσμα ο Απόστολος Παύλος: « ο δε βεβαιών ημάς συν υμίν εις Χριστόν και χρίσας ημάς ο Θεός, ο και σφραγησάμενος ημάς και δους τον αρραβώνα του πνεύματος εν ταις καρδίαις ημών» (Β' Κορ.1,21-22). Εκείνος που δίνει βεβαιότητα και σε μάς και σε σάς και μάς στηρίζει να μένουμε πιστοί και ασάλευτοι στο Χριστό και που μάς έχρισε με τη Χάρη του Πνεύματός Του, είναι ο Θεός. Αυτός μάς σφράγισε ως δικούς του κι έδωσε στις καρδιές μας το Πνεύμα Του, ως

αρραβώνα και ασφαλή εγγύηση για το ότι θα εκπληρώσει όλες τις υποσχέσεις, που μάς δίνει το Ευαγγέλιό Του.

Πράγματι, αδελφοί μου, έτσι μιλάει ο Απόστολος Παύλος στο σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, σαν πατέρας συμβουλεύει κι ας μην έχει δικά του σαρκικά παιδιά. Δεν είχε σαρκική οικογένεια, ήταν αφιερωμένος στο Θεό. Ήθελε μάλιστα κι άλλοι να ακολουθήσουν το παράδειγμά του, αλλ' άφηνε καθέναν στο δικό του χάρισμα του γάμου ή της αγαμίας: **«Θέλω πάντας ανθρώπους είναι ως και εμαυτόν, αλλ' έκαστον ίδιον χάρισμα έχει εκ Θεού, ως μεν ούτως, ος δε ούτως»** (Α΄Κορ.7,7). Παιδιά σαρκικά δεν είχε ο Παύλος, είχε όμως χιλιάδες πνευματικά παιδιά. Ήταν όλοι εκείνοι, που με ωδίνες είχε αποκτήσει εν Χριστώ Ιησού. Ο ίδιος έλεγε, όπως σας είχα γράψει σε προηγούμενη ανάλυση, την Κυριακή των Αγίων Πατέρων: **«Εάν γαρ μυρίους παιδαγωγούς έχητε εν χριστώ, αλλ' ου πολλούς πατέρας, εν γαρ Χριστώ Ιησούν δια του Ευαγγελίου εγώ υμάς εγέννησα»** (Α΄Κορ.4,15). Μεταξύ αυτών των παιδιών σπουδαία θέση είχαν οι χριστιανοί της Κορίνθου. Πόσους κόπους είχε καταβάλει ο Παύλος για να σπείρει το σπόρο του Ευαγγελίου στο δύσκολο χωράφι της αμαρτωλής Κορίνθου. Με ιδιαίτερη χαρά παρακολουθούσε την πρόοδο των Κορινθίων στην πίστη και στη χριστιανική ζωή.

Αλλά δεν πέρασε πολύς χρόνος κι ο Διάβολος έσπειρε τα ζιζάνια στην Εκκλησία της Κορίνθου. Ο Παύλος λυπήθηκε κατάκαρδα. Ποια ήταν αυτά τα προβλήματα; Προβλήματα πίστης, γεννήθηκαν πολλές απορίες γύρω από τη λατρεία, ξεσηκώθηκαν διχόνοιες και σχίσματα ανάμεσα στους χριστιανούς, εμφανίστηκε μεγάλο ηθικό παράπτωμα, που συγκλόνισε την κοινότητα και πίκρανε τον Παύλο. Τον είχαν ενοχλήσει πολύ με την ανοχή, που έδειξαν στο δημόσιο σκάνδαλο του αιμομίκτη. Του απηύθυνε ο Απόστολος Παύλος βαρείς επιτιμητικούς λόγους, πάντα όμως ο λόγος του ήταν ζυμωμένος με την απέραντη αγάπη του. Ήταν φυσικό τα λόγια του να προκαλέσουν κάποια λύπη στους χριστιανούς της Κορίνθου.

Από τη Β΄ προς Κορινθίους επιστολή είναι το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα. Στα λόγια της περικοπής μιλάει ο Απόστολος Παύλος για **λύπη** και **χαρά**. Δυο λέξεις που στο χώρο της Εκκλησίας παίρνουν διαφορετικό περιεχόμενο. Κατά τον Παύλο υπάρχουν τριών ειδών λύπες. Η πρώτη είναι η λύπη της αγάπης. Πότε προκαλείται αυτή η λύπη αγάπης; Όταν κάποιος ατακτεί και παρεκτρέπεται. Λυπήθηκε η καρδιά του Παύλου, που σαν πατέρας αγαπούσε τους χριστιανούς της Κορίνθου και τους λέγει: **«Εκ γαρ πολλής θλίψεως και**

συνοχής καρδιάς έγραψα υμίν δια πολλών δακρύων, ουχ ίνα λυπηθείτε, αλλά την αγάπην ίνα γνώτε ήν έχω περισσοτέρως εις υμάς» (Β΄ Κορ.2,4). Όταν αγαπάς ειλικρινά τον άλλον δε μπορείς να βλέπεις με απάθεια τις πτώσεις του. Έπεσε ο άλλος; Λυπάται για την πτώση του και κλαίει. Εσύ χριστιανέ δεν μπορεί να στέκεσαι απαθής, πολύ περισσότερο δεν μπορεί να διασκεδάζεις και να γελάς για την κατάντια και το δράμα που ζει ο άλλος. Λυπάται ; Θα λυπηθείς. Κλαίει; Θα κλάψεις. Πονάει; Θα πονέσεις. Αυτή είναι η αληθινή και σοβαρή αγάπη, που απαιτεί κάπου-κάπου να λέμε στον άλλο την ωμή αλήθεια. Τέτοια λύπη αγάπης ήταν και η λύπη του Παύλου, που αναγκάστηκε να ελέγξει τους Κορινθίους: **«Εκ γαρ πολλής θλίψεως και συνοχής καρδιάς έγραψα υμίν δια πολλών δακρύων»** (Β΄ Κορ.2,4).

Εκτός από τη λύπη της αγάπης υπάρχει και δεύτερη λύπη, είναι η λύπη του **κόσμου**. Για τη λύπη αυτή λέγει ο Παύλος: **«Η του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται»** (Β΄ Κορ.7,10). Η λύπη αυτή μοιάζει με σύννεφο μαύρο και σκοτεινό. Τη λύπη αυτή αισθάνονται όσοι δε ζουν αληθινά το Χριστό και δεν έχουν συλλάβει το αληθινό νόημα της ζωής. Η λύπη του κόσμου είναι ο πρόλογος της μελαγχολίας, το προστάδιο της απελπισίας. Δυστυχώς ο κόσμος μας σήμερα , ζώντας μακριά από το Χριστό, χωρίς ελπίδα, πάσχει από αυτό το κακό. Ίσως, αγαπητοί μου, με αυτά που σας γράφω ρωτήσει κάποιος, ο χριστιανός δεν πρέπει να λυπάται και για τις δικές του αμαρτίες; Και βέβαια πρέπει να λυπάται, αλλά με ποια λύπη; Η πρώτη έχω αναφέρει είναι λύπη της αγάπης, η δεύτερη είναι λύπη του κόσμου και εδώ υπάρχει και η Τρίτη, η πιο ωραία λύπη. Από τα δάκρυα της λύπης αυτής βλαστάνουν τα λουλούδια της χαράς. Είναι η κατά Θεόν λύπη, είναι η λύπη της **μετανοίας!** Πόσο διαφέρει αυτή η λύπη από την κατά κόσμο λύπη. Παρουσιάζοντας ο Απόστολος Παύλος τη διαφορά της μιας λύπης από την άλλη λύπη λέγει: **«Η κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν αμεταμέλητου κατεργάζεται, η δε του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται»** (Β΄ Κορ.7,10). Η μια λύπη οδηγεί στην καταστροφή, η άλλη στη σωτηρία. Τη μία λύπη προκαλεί ο Σατανάς, την άλλη προκαλεί ο Θεός. Ο Θεός με τη Χάρη Του φέρνει τον αμαρτωλό σε συναίσθηση, του φέρνει δάκρυα στα μάτια την ώρα της εξομολόγησης, τον κάνει να κλαίει για τις αμαρτίες του. Ένα δάκρυ που τρέχει από τα μάτια όχι του απελπισμένου από τις θλίψεις, ούτε από μάτια απελπισμένου αμαρτωλού,

αλλά από τα μάτια του αμαρτωλού που μετανοεί. Ένα τέτοιο δάκρυ αξίζει περισσότερο από όσο αξίζουν όλοι οι θησαυροί του κόσμου.

Τέτοια λύπη προκάλεσε ο Παύλος στους Κορινθίους κα μάλιστα σε εκείνον που διέπραξε το φοβερό σαρκικό αμάρτημα, τον έφερε σε συναίσθηση. Ο αιμομίκτης μετανόησε ειλικρινά. Ζήτησε το έλεος του Θεού. Η μετάνοιά του ευχαρίστησε τους αδελφούς της Κορίνθου. Ευχαρίστησε όμως και τον πνευματικό του πατέρα, τον Απόστολο Παύλο, γι' αυτό ο Παύλος γράφει: **«Ει γαρ εγώ λυπώ υμάς, και τις εστί ο ευφραίνων με ει μη ο λυπούμενος εξ εμού»** (Β' Κορ.2,2). Ο άνθρωπος δεν είναι πλασμένος για τη λύπη και τον πόνο. Είναι πλασμένος για τη χαρά και την ανάπαυση. Και η χαρά του χριστιανού γεννιέται από τη λύπη της μετάνοιας.

Ο κόσμος φαίνεται να γελάει, να τραγουδάει, να γλεντάει, να χορεύει, να χαίρεται. Κι όμως έχει θλίψη μέσα στην καρδιά του. Αισθάνεται μεγάλο κενό μέσα του, όλα του φτάνει. Και επειδή δεν μπορεί να βρει διέξοδο, φτάνει στα άκρα. Σήμερα έχουν πολλαπλασιαστεί οι εξαρτημένοι από τις ναρκωτικές ουσίες κι από το αλκοόλ. Μεθυσμένοι και μαστουρωμένοι κυκλοφορούν σαν φαντάσματα στους δρόμους των μεγάλων πόλεων. Εγκληματούν για τη δόση τους. Αυτή είναι η ψεύτικη χαρά που κρύβει το μικρόβιο της θανατηφόρας λύπης. Αντίθετα οι αληθινοί χριστιανοί φαίνονται μερικές φορές θλιμμένοι. Θλίβονται για τις δικές τους αμαρτίες, αλλά και για την αποστασία και ακολασία των ημερών μας. Θλίβονται για το κατρακύλισμα του κόσμου. Στα βάθη όμως της ψυχής τους κρύβεται μια ουράνια, μια άφατη χαρά. Νιώθουν λύπη, που μέσα της κρύβει το σπέρμα της χαράς!

Με αγάπη, με πόνο, με λύπη για το παράπτωμα του άλλου. Τότε θα γίνεται με καλό τρόπο, αδελφικό, οικοδομικό. Τότε διδάσκεται, τότε συγκινείται, τότε συνέρχεται ο αμαρτωλός και μετανοεί και επιστρέφει και διορθώνεται και γίνεται η μετάνοιά του πρόξενος μεγάλης χαράς κι ευφροσύνης. Έτσι να κάνουμε κι εμείς τον έλεγχο, όταν η ανάγκη το επιβάλλει και η χαρά μας θα είναι μεγάλη. Στη χαρά αυτή πρέπει να οδηγήσουμε τον κόσμο, να γίνουμε συνεργοί της χαράς. Χαρά ζητάει ο κόσμος, χαρά Χριστού, χαρά αληθινή, χαρά ουράνια, χαρά που θα κορυφωθεί στον ουρανό, στη θεία ευφροσύνη, , στην απόλαυση της βασιλείας του Θεού.- **ΑΜΗΝ.**